

Lucas Peire

Els germans petits sembla que sempre ho hagin de ser, de petits. Fins que arriba un dia, de sobte, que ens els mirem i ens sorprenem de descobrir que aquella persona que tenim al davant, a part de ser un germà petit, és algú amb veu pròpia que té moltes coses per explicar-nos i ensenyar-nos. Ja fa temps que vaig fer aquest salt mental amb Lucas Peire, germà del meu primer admirat i després company de mil i una batalles Tomàs Peire.

Va ser precisament a través del seu germà com el Lucas es va introduir en la música. *“Era molt atractiu veure’l tocar a casa i anar-lo a molestar”*. El Tomi, com li diem, i un tiet actor i músic van ser els seus primers referents. Després d’això va venir l’Escola Alemanya, amb l’ampli espai per a la música i l’art que els alumnes hi troben. *“Teníem al cole quatre o cinc pianos de cua, tres bateries, amplis i totes les facilitats per muntar assajos i bolos”*. Allà el Lucas va tenir el seu primer grup, amb el qual assajaven a les hores de pati i els caps de setmana. I va coincidir amb el [Marcel·lí Bayer](#), protagonista del primer Perfil de Música. *“Ell era tres o quatre anys més gran i jo l’idolatrava. Tocava el clarinet i el saxo, però també coses més rockeres. Era un referent perquè ja era molt bo aleshores”*. Els concursos de Joventuts Musicals d’Alemanya són un dels records musicals més preuats d’aquella època, ja que li van permetre viatjar a Alemanya en dues ocasions com a pianista de clàssica i amb la seva banda de pop-rock.

*

El piano clàssic li agrada, però ell sempre va enfocar el seu interès cap al teclat i la música rock. Això va desembocar en un projecte de joventut de tribut al grup de rock progressiu Dream Theater i a la pertinença en l’actualitat

al grup de rock festiu Muyayo Rif. *“És com tocar amb la família. És un grup que no té gaires seguidors, però que funciona molt bé en festivals en què el públic té la capacitat d’anar a escoltar algú que no coneix, que és una cosa que passa a Europa i aquí no”*. Els darrers mesos s’ha incorporat també a la banda Arnau Griso, que és justament tot el contrari: *“El grup ho «peta» a les xarxes, té milions de reproduccions dels seus vídeos i fa gira de sales per Espanya amb sold outs contínuament*.

Allà soc el més gran, cosa que és una novetat, i hi estic descobrint moltes coses, com la naturalitat amb què la gent més jove utilitza les xarxes socials, molt lluny del que ens imaginem des de fora”.

*

En acabar l’institut i ja amb un bagatge musical d’estudis de piano clàssic al Conservatori de Sant Cugat, el Lucas va comentar al seu germà que s’estava rumiant d’estudiar per fer-se tècnic de so. El Tomi li va dir que res d’això i que si es volia dedicar a la música estudiés composició o piano. La veu del germà gran sempre s’escolta, així que el Lucas va iniciar els estudis de composició a l’Escola Superior de Música de Catalunya. Arnau Bataller va ser el millor professor que hauria pogut tenir. No només pels seus interessos comuns en la música per a audiovisuals, sinó també per la practicitat de les seves ensenyances. *“L’Arnau em va deixar molt clar que una cosa era compondre i una altra aplicar la composició a la imatge. De seguida em va agafar d’assistent a les seves pel·lícules i també m’anava passant curtmetratges que ell no podia fer”*. Un d’aquests curtmetratges, que el Lucas va presentar com a projecte de final de curs de les seves classes de composició, va ser la clau que va obrir-li la porta fins a Toni Mir, figura central en el seu desenvolupament professional.

*

Toni Mir és el fundador i director de l'estudi de composició Trafalgar13 Music House. L'any 2017, després de tres anys de col·laborar-hi com a *freelance*, el Lucas entra a formar part de la plantilla estable de l'estudi. *"Va ser un canvi de vida molt gran. Patia uns horaris molt durs a l'haver de combinar els encàrrecs que m'enviaven amb les meves altres feines, amb l'estrès afegit d'haver de donar-ho tot en cada projecte. Passar d'això a un horari de vuit hores i un sou fix mensual per compondre va ser increïble"*. La feina a l'estudi no és només de composició. Allà també es grava i es produeix molta de la música que després acompanyarà els anuncis, les sèries i pel·lícules dels clients.

Trafalgar13 suposa un aprenentatge constant en un entorn d'immediatesa. *"Et trobes en situacions controlables, perquè has de compondre coses curtes, però que són per ara mateix, ja. Has de compondre, per exemple, una peça d'un minut per a un violoncel·lista que la gravarà d'aquí a deu. I el fet de poder gravar molts instruments i fins i tot orquestres suposa un aprenentatge impagable"*. Una feina que, a més a més, s'adapta com anell al dit a la seva manera de treballar, que sempre ha rendit més al darrer moment. *"Com que el que em demanen ja és d'última hora, no tinc opció. A vegades el Toni em crida per ensenyar-me un projecte que vol que porti jo, i en el camí que faig del seu estudi al meu penso quina serà la música. No hi ha temps per esperar la inspiració"*.

*

Després de tres anys a l'ESMUC, Arnau Bataller va proposar al Lucas que anés a estudiar amb Agustí Charles. *"Amb l'Agustí vaig descobrir un professor espectacular que m'ensenyava coses que podia aplicar a qualsevol música, sobretot en qüestions de gestió del material i orquestració"*. El que més li va interessar de Charles van ser les seves òperes. Tant és així, que el seu projecte final de carrera va ser una òpera amb la qual se li van obrir les portes d'Òpera de Butxaca i Nova Creació: al cap d'uns mesos el van trucar per participar al projecte *4 Carmen*, en el qual li van encarregar una obra per a piano, violoncel i tres veus. I ara està embarcat en un nou projecte amb Òpera de Butxaca al costat dels compositors Joan Magrané, Raquel García-Tomás, Agustí Charles i Francesc Prat. *"No tinc un llenguatge definit de música de concert ni el tindrè. El meu ventall va de tocar ska-punk en escenaris d'Europa fins a l'òpera. I entremig em passo el dia fent sèries d'animació tipus John Williams, música electrònica o orquestracions de coplas i big band"*.

*

L'eclecticisme és allò que marca la vida professional de Lucas Peire. *"És com si fossin tres professions: la música de concert, que potser és la més prestigiosa; la part de l'estudi, que és la més real perquè he d'estar component tota l'estona i que m'assegura el màxim d'hores al dia fent música, que és el que vull fer; i els concerts, que tot i que me'ls*

*prenc de manera molt professional, s'han convertit en la part més relaxant de la meva feina". Aquest eclecticisme es tradueix també en la seva manera de treballar, la qual no queda lligada a un mitjà o a una metodologia concretes. "El meu procés creatiu varia segons l'encàrrec que tinc. La majoria de cops treballo des del seqüenciador, encara que a vegades parteixo del piano, utilitzo el Sibelius [programa d'edició de partitures], el paper i el llapis o fins i tot ho faig pensant i cantant. Cada eina t'ofereix unes possibilitats i et limita en unes altres i crec que és important dominar-les totes". Una feina tècnica que no queda deslligada de l'emoció. Durant el mes d'octubre el Lucas va estar treballant, conjuntament amb el compositor Frank Montasell, en la composició de la banda sonora de la pel·lícula *Malasaña 32*. Una pel·lícula de terror que demanava viure cada visualització de l'escena amb l'emoció que li havia d'imprimir. "Ho has de viure, t'has d'acollonir cada vegada que passes per aquella seqüència, has d'estar en tensió constantment".*